

Kate Aksonova. Teatralsk skuespill.

Spill på bokmål.

Språklige postmoderne eksperimentelle spiller.

*

Gammel gjeld.

ULVER: Jeg ved ikke, om De kan kjed med meg?

OLE: Jeg ikke.

ULVER: Jeg vide bare bind til deig.

OLE: Jeg har lyst til å spasere.

ULVER: Jeg skjønner ikke, hvad du mener.

OLE (braser imot ham): Jeg ved jo ingen verdens ting, bare sig det.

ULVER (ser frem for sig): Jeg tror, min holding må kalde korrekt.

OLE: Jeg vil bare si Dem at det nytter Dem ikke.

ULVER: Jeg vil ikke ha noget ansvar.

OLE: Jeg skal forklare deig det.

ULVER: Jeg synes, du skjelver så i stemmen.

OLE: Jeg taler ikke at se deig.

ULVER: Jeg synes du sæd og skrev.

OLE: Jeg arbeider jo alt, hvad jeg åker!

ULVER (ler spotsk): Jeg ønsker dere alt godt. Jeg ringer igjen om et par dagen.

OLE: Jeg har jo glemmt det andet, høre du.

ULVER: Jeg må gå. Jeg ønsker Dem og Deres familie alt godt.

OLE (dystert): Jeg var ung engang.

ULVER (ryster ham i armen): Jeg vet det.

*

På kirkegården.

NORA: Jeg vet ikke hva jeg skal tro, jeg.

PETER: Jeg hvorved meg ikke til det; så feig og forskremt var jeg.

NORA: Jeg gratulerer.

PETER: Jeg unolrer meg over, at du ikke har spurt om det før. Jeg brukte de fem månedene hun jobbet hos meg til å forsøke å få henne på rygg.

NORA (trækker sig): Jeg får kanskje gå hind igjen og svare et ord.

PETER: Jeg drakk kaffe med henne av og til fordi jeg uansett ikke hadde stort annet å gjøre.

NORA: Jeg begriper det godt.

PETER: Jeg kan du ikke evig og alltid gå her og henge over de samme anstrengende tankerne.

NORA (skotter hen): Jeg vil ikke bli her alene. Jeg kjenner meg ikke vel her.

PETER (lit forundret): Jeg lurer på om jeg alltid har levd slik. Jeg hadde så god kontroll at jeg hadde problemer med å tro det selv.

NORA: Jeg trodde ikke det var så alvorlig.

PETER: Jeg var så usigelig væd for deig - både engang og lange baguetter. Jeg har levet den bitreste stund i midt liv.

NORA: Jeg hævde enden havt lit at snakke med deig om; men det får være til en anden gang.

*

Løfte.

EINAR: Jeg er så trøtt at jeg er nesten død. Jeg har et meget viktig ærend som ikke kan utsettes.

ASTRID: Jeg forstår Den så dog. Jeg er lutter øre.

EINAR: Jeg skammer meg, når jeg tenker på det.

ASTRID (med et undertrykt smil): Jeg forstår det ikke.

EINAR: Jeg kan ikke være annerledes, og så primitivt som før vil jeg ikke leve mer.

ASTRID: Jeg ryster omkring med vinduet. Jeg finner meg ikke i dette lenger.

EINAR: Jeg ser det nok. Jeg er så vidt kommet hjem og så vil du forsvinne med en gang?

ASTRID (lit utålmodig): Jeg har ikke et øyeblikk å miste. Jeg har en travel dag på kontoret.

EINAR: Jeg kom heldigvis tidsnok.

ASTRID: Jeg er forberedt.

EINAR (åndet lettet): Jeg måtte holde tungen veldig rett I munnen. Jeg trenger hjelp.

ASTRID: Jeg vet ikke. Jeg følte meg litt trist.

EINAR: Jeg vet hvor vanskelig det er å finne den rette tonen I samtale med deg.

ASTRID: Jeg så engstelig for deg.

EINAR: Jeg vet ikke hvor hun er.

ASTRID (ser flyktig hen på ham, under trykker et smil og spør): Jeg tok noen flotte bilder. Jeg ville ha blitt en god politimann. Jeg hadde begrensede muligheter. Jeg tar henne med I vognen.

EINAR: Jeg må gå til henne, jeg vil være hos henne en stund. Jeg skulle gjerne sett henne, bare en liten stund.

ASTRID: Jeg skal ringe jo det med en gang.

*

Ikke elske.

Rita: Jeg ber Dem, la meg få vite hva det er.

Jonathan: Jeg kan virkelig ikke si Dem.

Rita (dystert): Jeg er kommer hit for å søke arbeide. Jeg har også noe å være stolt og glad over. Jeg overser viselig ikke noe.

Jonathan: Jeg vet sannelig ikke. Jeg begriper aldeles ikke.

Rita (forstyrret): Jeg hører du har vært oppe og spurt eter meg.

Jonathan: Jeg skulle gladelig arbeide netter og dage for deg, bære sorg og savn for din skyld. Jeg kom ave innom for å si hei og ta en kopp kaffe med min gamle kompis... Jeg visste ikke at dette kom til å skje. Jeg snakker sant.

Rita: Jeg blir urolig når du ikke er hos meg.

Jonathan: Jeg har gått og tenkt på Dem hele dagen.

Rita: Jeg synes alltid her blir så uhyre fornøytelig når De kommer.

Jonathan: Jeg orker det ikke. Jeg er ikke så hjertet at jeg ubetinget skulle fordømme en mann for en sånn enkeltstående handling skyld.

Rita: Jeg forsikrer deg, det ville vært meg umulig å arbeide sammen med ham; jeg folet bokstavelig et legemlig illebefinnende i slike menneskers nærhet.

Jonathan (usikker): Jeg kan ikke finne på noe som duer; alt sammen blir så tåpelig, så intetsigende.

Rita: Jeg vil gjøre alt hva du har lyst til.

Jonathan: Jeg forsikrer deg, det virker høyst pinlig på meg. Jeg er den skyldige.

Rita: Jeg synes ikke jeg kan tenke meg at det skulle bli nødvendig.

Jonathan (griper hennes hender): Jeg elsker deg ikke mer.

Kort taushet.

Rita: Jeg vil så inderlig gjerne være deg til tjeneste. Jeg kunne da ikke falle på å gjøre deg imot. Jeg bryr meg slett ikke om noe. Jeg har rent glemt det alt sammen.

Jonathan: Jeg er så oppsatt på galskap i dag.

Rita: Jeg gjorde det jo av kjærlighet.

Jonathan (hast): Jeg syntes De nylig selv sa... Jeg kjenner igjen en sannhet når jeg hører den.

Rita: Jeg har ikke fortalt deg det store. Jeg elsker deg ikke mer.

*

Håper.

Anna: Jeg arbeidet, trampet midt livs sløveste dager til ende. Jeg var en avdanket person.

David: Jeg har tenkt på det, det kan hende du har ret!

Anna: Jeg vil bli med deg.

David (med noen overraskelse): Jeg trodde ikke – jeg visste ikke. Jeg trodde det var forbi.

Anna (svelger vegret): Jeg legger mi ikke en kveld og står ikke opp en morgen uten at jeg på bare livet for at du ikke skal bli midlet om det i sommer. Jeg kunde gjerne skrike.

David: Jeg skal hjelpe deg.

Anna: Jeg hører ikke hvad du sier?

David: Jeg har en forretningside!

Anna (holder for ørene): Jeg vil ikke ha noget mere snakk med deig, men akkurat dette tenkte jeg på, om så ar at du vil vite det.

David (lit utålmodig): Jeg må si jeg hadde ikke tenkt at det skulder bli slik – bli såpass. Jeg har aldrig sett slikt!

Anna: Jeg brydde meg ikke.

David: Jeg skjønner. Jeg blev personlig opplevet ved ham.

Anna: Jeg håper virkelig det, selv om jeg ikke er sikker på at hjertet mitt

ville takke det.

David: Jeg forstå ingenting av dette?

Anna (smiler kaldt): Jeg er glad i deig for mange ting, og deriblandt for at du er så sandferdig.

David: Jeg forstår ikke hvad du tenkte på.

Anna: Jeg kan ikke si mere.

David: Jeg skal hjelpe deg.

Anna: Jeg har tenkt på det, det kan hende du har ret. Jeg ser ikke andet.

David: Jeg trodde ikke - jeg visste ikke.

Anna: Jeg vet ikke hvad vi skal gjøre.

David: Jeg har aldrig hørt slik som du er!

Anna: Jeg svarte da bent ut. Jeg hadde ingen råd med dem.

David (vender sig bort og slår ud med hånden): Jeg vil ikke høre noget.

Anna: Jeg arbeidet, trampet midt livs sløveste dager til ende.

David: Jeg skulle ønske jeg ikke hadde spurt. Jeg mener alvor.

Anna: Jeg er lei for det.

David: Jeg burde se å få det overstått.

Anna: Jeg har tenkt på det, det kan hende du har ret!

*

Smerte.

Bertha: Jeg blir borte i tre uker denne gang.

Harold: Jeg vil være her hvor jeg er, men du har sat deig selv ut. Jeg indbygde dem til min hytte og de lovet å komme en dag. Jeg var der mere end en gang.

Bertha: Jeg la merke til.

Harold (lit etter): Jeg nynet litt, men uten glæde og uten lyst, bare for å fordrive tiden.

Bertha: Jeg tenker derimot på alt det andet.

Harold (lit utålmodig): Jeg har ganske glemt hende. Jeg husker hende ikke mere til stadighet.

Bertha: Jeg husker at for to år siden gikk tiden meget hurtig.

Harold (harmfull): Jeg er vel tilfreds med alt og mine tredve år er ingen alder.

Bertha (nær ved at græde): Jeg sitter her.

Harold (forstyrret): Jeg trente de helvetes pengene. Jeg var virkelig desperat.

Bertha: Jeg gidder virkelig ikke gjøre alle disse turene selv.

Harold (mumler): Jeg kunne da ikke falle på å gjøre deg imot. Jeg forstår ikke hvorfor du fiender deig så forlatt.

Bertha (svelger graden): Jeg er nedbøiet og skamfull over deig om i morgen reiser du!

Harold (studser lit): Jeg komme ikke dit. Jeg burde ha visst bedre og ikke gjort dette forsøk.

Bertha: Jeg glemte mi selv.

Harold: Jeg vet ikke om du er tilfreds?

Bertha: Jeg begynte å få mine tvil. Jeg var blit kjed av min ørkesløse virksomhet som bestod i ikke å gjøre noen ting.

Harold (trækker på skuldrene): Jeg heftet mi ikke ved hvad som foregikk.

Bertha (braser imot ham): Jeg må først høre hvad du vil. Jeg vilde helst ha nettopp deig til dette.

Harold: Jeg begriper aldeles ikke. Jeg må gå nå.

Bertha: Jeg behovet bare å si til. Jeg blir borte i tre uker denne gang.

*

Konsensus.

Erik: Jeg hadde ikke trodd jeg var så populær.

Theodor (sukker let): Jeg så på verden gjennom rosenrøde brilleglass.

Erik: Jeg følte meg overhodet ikke støtt. Jeg hadde ingenting å skjule.

Theodor: Jeg ville unngå å ta i bruk slurvete eller upassende ord.

Erik: Jeg ville virkelig helvetes ikke ha noe av det.

Theodor: Jeg tror vi kommer til å bli venner.

Erik: Jeg var virkelig stolt av meg selv. Jeg beklager.

Theodor: Jeg lurte på hva han ville?

Erik: Jeg driver ikke med slikt lenger.

Theodor: Jeg likte henne veldig godt.

Erik (ryster på hodet): Jeg tenkte meget nøye gjennom det hele.

Theodor (usikker): Jeg aner ikke hval skal gjøre!

Erik: Jeg antar det er hyggeligere enn å kjøre alene.

Theodor: Jeg tviler på det. Jeg arbeider som en hund. Jeg var vant til det.

Erik: Jeg er lei meg.

Theodor (ergerlig): Jeg ble bare litt lenger enn vanlig. Jeg brydde meg ikke lenger.

Erik: Jeg var totalt forvirret. Jeg får det ikke til å stemme.

Theodor: Jeg har ingen tid å miste.

Erik: Jeg hadde vært redd for at noe slikt skulle skje. Jeg hadde et herlig egoproblem.

Theodor: Jeg var naturligvis klar over det.

Erik: Jeg er en travel mann. Jeg har ikke hele dagen.

Theodor (heftigt): Jeg advarer deg. Jeg hadde tatt en beslutning.

Erik (med et undertrykt smil): Jeg hadde ingenting å klage over.

Theodor: Jeg hadde bestemt meg. Jeg trengte litt tid til å tenke igjennom det hele. Jeg er en type som du har alt å tjene på å holde deg inne med.

Erik (ryster ham i armen): Jeg har begynt å like deg litt.

*

Feil.

Jack: Jeg vil ha beskjed om det med en gang.

Emily: Jeg kjente mi så uverdigg til at se deig i øinene mer.

Jack (lit utålmodig): Jeg får ut.

Emily (bævendende): Jeg har absolut ingen forrådt. Jeg har ikke tid til å stå her.

Emily: Jeg vil være takknemlig om du vilde gjøre det.

Jack: Jeg skulder gjerne se den som våget det.

Emily: Jeg hørte ikke riktig?

Jack: Jeg kender min pligt.

Emily: Jeg må område mi; jeg må ha pusterom; jeg kan ikke bære alle byrdene på en eneste dag.
Jack (ergerlig): Jeg må ha det godt og trygt og fredeligt omkring mi. Jeg er ikke skikket til at være ulykkelig.
Emily (forstyrret): Jeg har fått øjnene opp. Jeg syntes nok, at jeg merkede noget slikt. Jeg har aldri hørt slike ord.
Jack: Jeg hævde aldrig holdt det ud, hvis jeg ikke hævde havt midt arbeide. Jeg fattes ord.
Emily: Jeg gjorde en dumhet engang.
Jack: Jeg har alltid tenkt så.
Emily: Jeg har lært å tie.
Jack: Jeg har hørt det.
Emily (uvilkårlig): Jeg kan ennå ikke fatte det!
Jack: Jeg har det fryktelig travelt.
Emily (nikker): Jeg skal gjøre hva jeg kan. Jeg er glad for at du kom.
Jack: Jeg ville for lenge siden ha fortalt deg alt hvis jeg hadde visst noe om det.
Emily: Jeg ordner saken før søndag.
Jack: Jeg skal vil vente.
Emily (melen tænderne): Jeg har formeget ugjort.

*

Utroskap.

Han: Jeg reiser alene.
Hun: Jeg reiser sammen med familien min.
Han: Jeg er her på forretninger.
Hun: Jeg er her på ferie.
Han: Jeg er bare på gjennomreise.
Hun: Jeg er gift.
Han: Jeg er gift.
Hun (ser sig omkring): Jeg er her for første gang.
Han: Jeg liker meg her.
Hun: Jeg liker mennesker her.
Han: Jeg er ferdig med ferien min. (lit eter) Jeg har bestilt rom. Jeg vil gjerne bli enda en natt.
Hun: Jeg reiser nå.
Han (sar over til hende): Jeg forstår ikke.
Hun (slår armene om ham): Jeg er gift.
Han: Jeg liker meg her.
Hun (bævende): Jeg er ikke klar til det. Jeg må tenke litt på dett.
Han (hvisker heftigt): Jeg håper vi ses snart.
Hun (dirre lit i stemmen): Jeg ringer deg.
Han: Jeg får lov til å uttrykke et ønske om...
Hun leger hånden på hans arm.
Han (uden at se på hende): Jeg står til Deres tjeneste.
Kort taushet.
Han: Jeg er en som man.
Hun (albryder ham): Jeg vil forsvinde ubemerket.
Han: Jeg må tale et ord med deig. Jeg forstår deig jo nok.

Hun: Jeg liker det ikke.

Han: Jeg møter deg utenfor hotellet.

*

På hylle.

Dan: Jeg har nok bruk for Den, men levende, ikke død!

Mari: Jeg er uten skyld. Jeg er da ikke noe umenneske.

Dan (knugter sine hender): Jeg er nå en gang så spøkefull av meg, det er ikke noe å gjøre med det. Jeg må tilstå at jeg handlet helt bevisst den gangen, uten at noen behøvde å overtale meg.

Mari: Jeg bryr meg ikke om å føre ørkesløse samtaler og har ingen som helst interesse av det De sier.

Dan (ser forskende på henne): Jeg kjenner ikke... igjen, hun ser ikke ut til å ha lyst til å snakke fortrolig med meg – hun er vel for stolt til det...

Mari: Jeg har ikke lyst til å ødelegge stemningen. Jeg er så full av uro om dagen, jeg føler på meg at vi går en fryktelig tid imøte. Jeg holder det ikke ut lenger.

Dan: Jeg tror deg ikke.

Mari (hast): Jeg er så fryktelig trøtt.

Dan: Jeg setter min frihet altfor høyt.

Mari (kamper med graden): Jeg vet ingenting, sier jeg, pin meg ikke slik til ingen nytte...

Dan: Jeg har aldri følt det slik som nå, og det vil jeg si deg. Jeg har ikke gjennomgått hundredelen av det du har måttet gjennom.

Mari: Jeg er kommet gjennom det, fordi min kjærlighet til deg var sterkere enn frykten.

Dan (uden at se på hende): Jeg vet det, men jeg så helst at du overtok den jobben for meg.

Mari: Jeg er fullt klar over situasjonen, men jeg kan virkelig ikke gjøre noe!

Dan: Jeg skal aldri gjøre det mere.

Mari (ryster på hodet): Jeg lovet mi selv fald av grammele at fra nut av skulder alt og alle få være i fred for mi.

Dan: Jeg har ingenting å skjule, hvordan jeg kunne vite noe?

Mari (dirre lit i stemmen): Jeg har i det siste betenkt mi jeg også; men du har ikke villhet se noen ting. Jeg har liten tid.

Dan: Jeg bryr mi ikke om det.

Mari (smerteligt): Jeg har lært å forstå og tilgi. Jeg har lidd og lært så mye.

Dan: Jeg ble bedratt, jeg var blind.

Mari (forstyrret): Jeg er ikke riktig meg selv i dag.

Dan: Jeg tenker vi kan gå nå.

Mari: Jeg elsker deg, men alt du har foretatt deg mens vi var borte fra hverandre, rakker meg ikke.

Dan: Jeg tenker vi kan gå nå. Jeg må hvile og samle krefter.

Mari: Jeg glemmer ikke et eneste øyeblikk at jeg er...

Dan: Jeg tenker vi kan gå nå.

Mari (et skritt imot ham): Jeg har så vondt av dere begge.

Dan (stiller sig foran hende): Jeg er uten skyld.

*

Uforstand.

Hun: Jeg må tale et ord med deig.

Han: Jeg er ikke oplagt til det.

Hun: Jeg tar p-piller.

Han: Jeg liker det ikke.

Hun: Jeg liker det.

Han: Jeg er trøtt. Jeg forstår ikke.

Hun (hurtig og lit forlegen): Jeg kan ikke spise. Jeg har smerter. Jeg er svimmel. Jeg har feber. Jeg har kastet opp.

Han (uvilkårlig): Jeg forstår ikke.

Hun (svelger graden): Jeg er gravid i 3 måned. Jeg har følt meg dårlig i 20 dagen.

Han (livlig): Jeg må ringe. Jeg vil gjerne bestille et bord til i kveld.

Hun (hen kastende): Jeg reiser klokke seks. Jeg vil hente mine bilder.

Han (studser lit): Jeg må tenke litt på det. Jeg er ikke klar til det. Jeg blir her en uke.

Hun (smiler): Jeg syns at det ikke et sånn.

Han (hurtig og lit forlegen): Jeg må skifte jobb fordi jeg ikke tjener nok penger nå.

Hun: Jeg tror nesten, at kløften er for bred imellem os to.

Han: Jeg forstår, hvad du siger til. Jeg trodde dog ikke, at jeg var så aldeles blind heller. Jeg har sett deig på for nært hold.

Hun (svelger graden): Jeg syns ut det ikke et sånn.

Han (livlig): Jeg ringer deg.

*

Utgang.

Hun: Jeg er glad i musikk.

Han: Jeg spiller piano.

Hun: Jeg hadde fire telefonsamtaler.

Han: Jeg tror det er en feil her.

Servitør: Jeg vil anbefale reinsdyrkjøtt.

Han (uforstyrret): Jeg tar.

Hun (med tilkjempe fatning): Jeg har bestilt et rom for to netter.

Han (åndsfraværende): Jeg må bestille reservedelene.

Hun (etterteksom, halvt smilende): Jeg er glad i musikk.

Han (ergerlig): Jeg vil gjerne bestille en drosje om en time.

Hun (lit eter): Jeg vil gjerne ligge i solen.

Han: Jeg vil gjerne ligge i skyggen.

Hun: Jeg er trøtt.

Han (uden at se på hen de): Jeg har hjerteproblemer. Jeg har time hos legen...

Hun: Jeg liker det ikke.

Han (tungt): Jeg vil betale med kredittkort.

Hun: Jeg har ikke noen vekslpenger.

Han (dempet): Jeg vil ha litt selskap.

Hun: Jeg vil de gjerne ha deig hjemme hos mi nut en tid.
Han (bøyet mot henne): Jeg har hele dagen gått og ventet på at få vite det.
Hun: Jeg vil foreslå deig, at du går id som deltager i firmaet.
Han: Jeg forstår deig jo nok.
Hun: Jeg vet ikke noe. Jeg tror det er en feil her.
Han: Jeg forstår ikke.
Hun: Jeg vil gjerne hente mine ting fra safen?
Han: Jeg har mistet nøkkelen min.
Hun: Jeg er her på forretninger.
Han (beveget): Jeg er glad i musikk.
Hun: Jeg spiller piano.
Han (langsomt og med vægt): Jeg er ikke klar til det.
Hun (sukker let): Jeg er ganske i villrede med de ting. Jeg vet nok at de fleste gir deg rett, at det står noe slikt i bøkene. Jeg må selv tenke over de ting og se å få rede på dem. Jeg vet bare det blir nødvendig for meg. Jeg vil gå herfra nut straks.
Han (studser lit): Jeg forbyr deg det!
Hun (blødt): Jeg er glad i musikk.
Han: Jeg spiller piano.
Hun: Jeg må stå ganske alene hvis jeg skal få rede på meg selv og på alle ting utenfor.
Han: Jeg makter ikke den oppgave.
Hun: Jeg spiller piano.
Han: Jeg er glad i musikk.
Hun: Jeg takker deg for din tilgivelse.
Hun vender sig bort og slår ud med hånden.
Han (fornøyet, reiser sig): Jeg er frelst!

*

Denne kjærligheten.

Mark: Jeg pokker på min rett. Jeg forbyr der å gå.
Karen (melen tenderer): Jeg tror ikke jeg greier å holde ut en eneste dag til.
Mark (smerteligt): Jeg greier ikke å overleve det, jeg forstår det ikke og kan ikke se at det er noe som gjør det berettiget.
Karen: Jeg er nødt til det. Jeg har besluttet meg til ikke å vike tilbake for noe som helst.
Mark: Jeg vil bare snakke med deg om hva jeg selv ser og føler, skjønner.
Karen: Jeg trenger ingenting.
Mark: Jeg trodde du ville ta litt hjertelige mot meg. Jeg visste ikke at du kunne lyve og hykler slik.
Karen: Jeg vet ikke hvor den ideen kom fra.
Mark: Jeg vet hva du mener. Jeg kan ikke klage.
Karen (smiler): Jeg dagdrøm. Jeg hadde alt under kontroll.
Mark: Jeg burde ikke anklage deg.
Karen: Jeg er fortsatt glad i deg.
Mark: Jeg skal snart betale deg tilbake noen av pengene jeg skylder.
Karen (mumler sagte): Jeg hadde ikke noe annet å gjøre på et par timer.
Mark (forundret): Jeg hadde helt glemt tiden.
Karen: Jeg forbyr der å gå. Jeg kan ikke være med på slikt og slik vil jeg

ikke leve lenger.

Mark: Jeg burde ha gjort det.

Karen (ergerlig): Jeg hadde ikke hele dagen på meg.

Mark: Jeg er så inderlig trøtt av hele greia.

Karen: Jeg vet ikke jeg, hvem av oss to som er trøtthet.

Mark (ser forskende på henne): Jeg elsker deg, men du må gi tål.

Karen: Jeg har rett.

Mark: Jeg skulle gjerne snakke litt med deg.

Karen: Jeg skal akkurat ta og snyte mi på deig.

Mark: Jeg sier bare hvad som sandet er.

Karen: Jeg trengte virkelig pengene. Jeg har besluttet meg til ikke å vike tilbake for noe som helst.

Mark (hen til henne): Jeg er fortsatt glad i deg.

Karen: Jeg tror vi brukte de samme ordene hver gang.

Mark: Jeg burde ikke anklage deg.

Karen (slår armene om ham): Jeg er fortsatt glad i deg.

Vennligst send dine [brev](mailto:aksioma@neonet.ua) til: aksioma@neonet.ua.

Copyright © 2003-2017. All rights reserved